

การวิเคราะห์การปรับบทแปลและกลวิธีการแปลวรรณกรรม เรื่อง “ทรัพย์สินในดิน”

An Analytical Study of Translation Editing and Translation Process Applied in

“The Good Earth” Translated by Sangob Suansiri (Santasiri)

หทัยกาญจน์ เหล็กดี* และ นครเทพ ทิพย์สุภราชภูริ

Hataikarn Lekdee* and Nakonthep Tipyasuparat

สาขาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ มหาวิทยาลัยรังสิต ปทุมธานี ประเทศไทย

Program English for Professional, Faculty of Liberal Arts, Pathum Thani, Thailand

*Corresponding author, E-mail: Hoosna_na@hotmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1. การปรับบทแปลและ 2. กลวิธีการแปลซึ่งนำมาใช้ใน วรรณกรรม เรื่อง “ทรัพย์สินในดิน” (The Good Earth) ประพันธ์โดย เพิร์ล เอส. บัก (Pearl S. Buck) และ สงบ สวานสิริ (สันตสิริ) เป็นผู้แปล โดยเลือกตัวอย่างจากทุก ๆ ย่อหน้าแรกของฉบับแปลบทที่ (1, 3, ... ถึง 33) นำมาวิเคราะห์จำนวนทั้งหมดรวม 20 ตัวอย่าง ซึ่งผู้วิจัยนำหลักเกณฑ์การปรับบทแปลและกลวิธีการแปลของ สัจฉวิ สายบัว (2560) มาเป็นเกณฑ์ในการศึกษา 1.การปรับบทแปลสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ระดับ คือการปรับระดับคำ และ การปรับระดับโครงสร้างของ ภาษา จากผลการศึกษาสรุปได้ว่า ประเภทการปรับบทแปลระดับคำที่พบมากที่สุด คือ การตัดคำหรือส่วนทิ้งไป ลำดับถัดมาคือการใช้วลีหรือประโยคแทนคำในส่วนของประเภทการปรับบทแปลใน ระดับโครงสร้างที่พบมากที่สุด คือการปรับระเบียบวิธีเรียงคำในวลีหรือประโยคลำดับถัดมาคือการเพิ่มหรือละคำในประโยค 2. กลวิธีการแปลในการศึกษาค้นคว้านี้โดยส่วนใหญ่ผู้แปลมุ่งเน้นการแปลแบบเอา ความเพื่อสื่อให้ผู้อ่านเข้าใจในบริบทได้ง่ายขึ้นและ มีความสอดคล้องกับรูปแบบของภาษาที่ผู้อ่านมีความคุ้นเคย

คำสำคัญ: การปรับบทแปล กลวิธีการแปล วรรณกรรมเยาวชน

Abstract

The objective of this research was to study types of translation editing and translation process applied in the translation of Pearl S. Buck’s novel entitled “The good earth” from English to Thai by Sangob Suansiri (Santasiri). In this study, 20 samples selected from the first paragraph of each chapter (chapter 1 to 33) were analyzed. The principle

of translation proposed by Sanchawi Saibua (2017) was employed as analytical framework in this research. The translation editing could be classified into two levels, i.e. the editing in the lexical level and the editing in the syntactic level. The result showed that the most frequently used editing strategies in the lexical level were word and idiom deletion, followed by using phrase or sentence instead of words. For the syntactic level, the rearrangement of words in the phrase or sentence and the addition and deletion of words were mostly found. For the translation techniques used, it was found that the free translation was frequently used in order to provide clear meanings and suitable language which the readers are familiar with.

Keywords: Translation editing, Translation Process, Autobiographical Literature

1. บทนำ

การแปลต้นฉบับวรรณกรรมความรู้และความเข้าใจในเรื่องภาษาของผู้แปลเป็นสิ่งสำคัญมากยิ่งนัก โดยผู้แปลต้องยึดหลักในการแปลกล่าวได้ว่าผู้แปลต้องแปลโดยมีหลักไม่ได้แปลตามชอบใจ และผู้แปลจะต้องใช้ศิลป์เพื่อถ่ายทอดภาษาออกมาแก่ผู้อ่าน การแปลวรรณกรรมนั้นจึงมีวิธีการแปลที่มีความแตกต่างจากแบบอื่น ๆ “ผู้ที่จะแปลวรรณกรรมจำเป็นจะต้องมีความสามารถและทักษะสูงที่ไม่ใช่เพียงในด้านการเขียนเท่านั้น แต่ยังต้องมีความชอบและความเข้าใจในตัวผู้เขียนต้นฉบับและงานของเขาด้วย” (Delisle, 1988: 17-18; อ้างถึงในรัชนิโรจน์ กุลธำรง, 2552: 33)

ส่วนใหญ่ในงานวรรณกรรมจะเป็นตัวบทเกี่ยวกับเรื่องของมนุษย์และจินตนาการเป็นการวิจารณ์พฤติกรรมมนุษย์โดยสะท้อนถึงปัญหาสังคมในแต่ละยุคสมัยและมักจะเป็นความหมายโดยนัยวรรณกรรมมีทั้งที่ใช้ภาษาร้อยแก้วและร้อยกรอง แม้ว่าในปัจจุบันการแปลวรรณกรรมจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แต่ก็มิใช่ว่าการแปลวรรณกรรมนั้นมีความง่ายเพราะผู้แปลก็ยังพบประสพกับปัญหาในระหว่างแปลด้วยเช่นกัน

การแปลโดยถ่ายทอดจากภาษาหนึ่ง ไปยังอีกภาษาหนึ่ง ย่อมเจอกับปัญหาอันเนื่องมาจากความแตกต่างของวัฒนธรรมที่มีผลกับภาษาที่สื่อสารและสภาพแวดล้อม รวมถึงโครงสร้างหลักไวยากรณ์ของภาษาที่ผู้อ่านงานแปลวรรณกรรมอาจจะไม่มีความคุ้นเคย ซึ่งมีความหลากหลายต่างกันไป การปรับบทแปลจึงมีบทบาทที่สำคัญของการแปล “register หมายถึง วรรณะหรือระดับของภาษา ภาษาที่เราใช้กับคนแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มจะมีลักษณะที่ไม่เหมือนกัน เวลาเราพูดกับเด็กทั่วไปใช้ภาษาอย่างหนึ่ง เวลาพูดกับเด็กซึ่งเป็นบุตรหลานเราใช้ภาษาอีกอย่างหนึ่ง เมื่อพูดกับเด็กรับใช้ในบ้านของเรา เราใช้ภาษาอีกอย่างหนึ่ง ลักษณะที่ต่างกันตามระดับของคนที่เราใช้ภาษาสื่อสารติดต่อด้วย เรียกว่า register มีท่านผู้รู้บางท่านเรียกภาษาไทยว่า สมมติ” (เชวง จันทระเชตต์, อ้างถึงในรัชนิโรจน์ กุลธำรง, 2552: 73)

การแก้ปัญหาระหว่างการแปลภาษาต้นฉบับกับฉบับแปล โดยแท้จริงแล้วปัญหาในการแปลไม่ได้มีวิธีการแก้ไขที่แน่นอน ซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์และความสามารถของผู้แปลในการแก้ไข โดยผู้แปลสามารถอิงได้จากทฤษฎีกลวิธีการแปลของ สัตยฉวี สายบัว ซึ่งเป็นวิธีที่สามารถช่วยผู้แปลเลือกใช้กลวิธีการต่าง ๆ มาปรับใช้ในฉบับแปลให้เหมาะสม เพื่อให้มีความสอดคล้องของทั้งสองภาษา ตามหลักเกณฑ์ของสัตยฉวี สายบัว (2560: 87- 108) การปรับบทแปลแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การปรับระดับคำ และ การปรับระดับโครงสร้าง ระดับคำแบ่งออกเป็น 5 ประเภท

1. การเติมคำอธิบาย เป็นการเติมลักษณะนามเข้าไปในเนื้อหาหรือการเติมข้อความสั้นๆเพื่ออธิบาย ถึงคำที่มีปัญหา
2. การใช้วลีหรือประโยคแทนคำ คือ การแก้ปัญหาคำของต้นฉบับที่ไม่มีคำศัพท์เทียบเคียงได้
3. การใช้คำที่อ้างอิงถึงความหมายที่กว้างขึ้นแทนคำที่อ้างอิงถึงสิ่งที่เฉพาะกว่า เป็นการครอบคลุมคำศัพท์ที่ไม่ได้เป็นที่รู้จักในสังคมผู้อ่าน
4. การเติมตัวเชื่อมระหว่างกลุ่มความคิดต่าง ๆ บอกความสัมพันธ์โดยการเติมตัวเชื่อมของประโยค
5. การตัดคำหรือสำนวนทิ้งไป การตัดคำซ้ำซ้อน, คำหรือสำนวนที่ไม่ใช่สาระสำคัญ เพื่อให้ประโยคสั้น กระชับและไม่เยิ่นเย้อ

นอกจากประเภทการปรับระดับคำแล้วยังมีในส่วนของประเภทการปรับระดับ โครงสร้างภาษาอีกด้วย โดยแบ่งออกเป็น 4 ประเภท 1. ระดับเสียง การทับศัพท์จากภาษาต้นฉบับ 2. ระดับโครงสร้างคำ ความแตกต่าง โครงสร้างด้านคำ 3. ระดับประโยค แบ่งย่อยออกเป็น 5 วิธี การปรับระเบียบวิธีเรียงคำในวลีหรือประโยค คือความแตกต่างในสลับตำแหน่งนามวลีและอนุประโยคย่อย การเปลี่ยนประโยคเป็นวลีหรือวลีเป็นประโยค ใช้ในกรณีที่ผู้แปลไม่สามารถรักษาความหมายในรูปแบบของวลีหรือประโยคของต้นฉบับได้, การปรับการใช้รูปประโยคปฏิเสธ คือความแตกต่างโครงสร้างรูปปฏิเสธ, การปรับการใช้รูปกรรมตุจาก และกรรมวาจกเป็นการถ่ายทอดรูปแบบการนำเสนอความหมายเพื่อหลีกเลี่ยงความแทรกซ้อนของภาษา, การเพิ่มและละคำในประโยค เป็นการปรับสาเหตุ ที่มาจากความแตกต่างของโครงสร้างของภาษา และ 4. การปรับระดับ โครงสร้างในระดับที่สูงกว่าประโยค เป็นการเรียบเรียงลำดับกลุ่มความคิด วัตถุประสงค์ที่สำคัญของการปรับระดับ โครงสร้างคือ เพื่อให้ภาษาฉบับแปลมีความธรรมชาติ ภาษาสละสลวยเหมาะสมกับบริบท (สัญฉวี สายบัว, 2560: 98)

ในการแก้ไขปัญหาดังที่กล่าวมาข้างต้น กลวิธีประเภทการแปลยังสอดคล้องกับการแปลวรรณกรรมอีกด้วย โดยกลวิธีการแปลของดวงตา สุพล (2541: 12-13) แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ การแปลแบบตรงตัว (literal translation) คือการคงรักษารูปแบบทั้ง โครงสร้างและความหมายของต้นฉบับไว้อย่างถูกต้องแม่นยำ ไม่นิยมตัดหรือเพิ่มคำในบริบท อีกลักษณะหนึ่งคือการแปลแบบเอาความหรือการแปลแบบบรรณการ (free translation) ซึ่งมักจะถูกใช้กับการแปลประเภท นวนิยาย เรื่องสั้น นิทาน เป็นต้นเป็นการแปลที่มีความแตกต่างการแปลตรงตัวหลายรูปแบบผู้แปลเลือกที่จะแปลต่างออกไปจากรูปแบบที่ใช้ในต้นฉบับซึ่งเป็นการแปลที่ไม่ได้เน้นความถูกต้องของ โครงสร้างภาษาและความหมายที่เคร่งครัดมากนักโดยสามารถตัดคำหรือโยกย้ายข้อความได้ จุดมุ่งหมายของการแปลเอาความเพื่อให้สื่อความหมายจากต้นฉบับ ให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ง่าย หลีกเลี่ยงความเข้าใจที่ผิดพลาด

ผู้ศึกษาได้เลือกวรรณกรรมเรื่อง “ทรัพย์ในดิน” (The Good Earth) ผู้เขียนคือ เพลิร์ล เอส. บัก (Pearl S. Buck) และ สงบ สวานศิริ (สันตศิริ) เป็นผู้แปล วรรณกรรมเรื่องนี้ได้รับรางวัลพูลิตเซอร์ในปี ค.ศ. 1931 และยังมีส่วนทำให้ เพลิร์ล เอส. บัก ได้รับรางวัลโนเบลในปี ค.ศ. 1938 ได้รับการตีพิมพ์ซ้ำหลายสิบครั้งมีการแปลมากกว่า 30 ภาษา เคยสร้างเป็นภาพยนตร์ ที่ทำรายได้มหาศาลและยังถูกนำมาสร้างเป็นละครเวทีในประเทศไทยอีกด้วย ทรัพย์ในดิน เป็นหนังสือชุดแรกของ เรื่องราวชุดตึกดิน ประกอบไปด้วย ทรัพย์ในดิน สายโลหิต และบ้านแตก ซึ่งเป็นตอนสุดท้ายของเรื่องวรรณกรรมเรื่องเล่าถึงชาวจีน ตัวละครหวางหลง คนบุกรบที่มีความพยายามสูง ผ่านความยากลำบาก ผ่านร้อนผ่านหนาวจนสามารถเติบโตใหญ่ก่อสร้างสร้างตนเองจนเป็นเจ้าของที่ดินที่มั่งคั่งร่ำรวย โดยวรรณกรรมเรื่องนี้เปรียบดั่งกระจกที่สะท้อนสังคมและเป็นวรรณกรรมที่ทำให้กำลังใจและให้ความสุขแก่บรรดา ผู้อ่านอีกด้วย อีกทั้งผู้แปลก็เป็นผู้ที่มี

ความสามารถในการร้อยกรองและมีความเชี่ยวชาญในด้านการใช้ถ้อยคำและสำนวนในผลงานประพันธ์ต่าง ๆ มากมาย โดยวรรณกรรมเรื่องนี้ทั้งต้นฉบับและฉบับแปลภาษามีการใช้คำและสำนวนที่เป็นตัวชี้วัดถึงความแตกต่างของโครงสร้างหลักภาษา ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสนใจผู้ศึกษาจึงเลือกวรรณกรรมเรื่องนี้มาวิเคราะห์

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อวิเคราะห์การปรับบทแปลและกลวิธีการแปล วรรณกรรมเรื่อง “ทรัพย์สินในดิน” (The Good Earth) จากต้นฉบับภาษาอังกฤษสู่ฉบับแปลภาษาไทยของผู้เขียนคือ เฟอร์ล เอส. บัก (Pearl S. Buck) และ สงบ สวานสิริ (สันตสิริ) เป็นผู้แปล

3. อุปกรณ์และวิธีการ/ วิธีการดำเนินวิจัย

การศึกษาค้นคว้ามีจุดประสงค์ในการวิเคราะห์ปรับบทแปลวรรณกรรมเรื่อง “ทรัพย์สินในดิน” (The good earth) ผู้เขียนคือ เฟอร์ล เอส. บัก (Pearl S. Buck) และ สงบ สวานสิริ (สันตสิริ) เป็นผู้แปล โดยเลือกทั้งหมด 20 ตัวอย่างเพื่อการวิเคราะห์ในครั้งนี้ โดยยึดหลักทฤษฎีการปรับบทแปลของ สัญญะวิ สายบัว (2560) ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัยแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน

3.1 ทบทวนวรรณกรรม วิจัยและวิทยานิพนธ์ รวมถึงเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการปรับบทแปลทั้งหมด เพื่อทำการศึกษาทฤษฎีในการทำการศึกษาค้นคว้า

3.2. เก็บข้อมูลจากการอ่านหนังสือทั้งต้นฉบับและฉบับแปล แล้วจึงนำข้อมูลนั้นมาเปรียบเทียบ โดยเลือกตัวอย่างจากทุก ๆ ย่อหน้าแรกของฉบับแปลบทที่ (1, 3, ... ถึง 33) นำมาวิเคราะห์จำนวนทั้งหมดรวม 20 ตัวอย่าง เพื่อนำมาวิเคราะห์ต่อไป

3.3. ขั้นตอนของการวิเคราะห์คือการวิเคราะห์ทุกตัวอย่างให้ครบ แล้วนำมาเปรียบเทียบโดยใช้ขอบเขตทฤษฎีการศึกษาของ สัญญะวิ สายบัว (2560) โดยจำแนกการปรับการแปลออกได้เป็น 2 กลุ่ม 1. ระดับคำ 2. ระดับโครงสร้าง

3.4. สรุปผลและอภิปราย โดยการแสดงผลที่พบมากที่สุดของแต่ละประเภท นำเสนอข้อมูลเพื่ออธิบายความถึงสาเหตุที่พบเจอ พร้อมยกตัวอย่างที่สำคัญและเป็นที่น่าสนใจเพื่อให้เกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

4. ผลการวิจัย

จากการศึกษางานแปลจำนวน 20 ตัวอย่าง และวิเคราะห์การปรับบทแปลทั้งสิ้น 60 ประเด็น ผู้ศึกษาได้รับรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษาประเภทของการปรับบทแปลและกลวิธีการแปลพบว่ามี การแปลทั้งในระดับคำและระดับโครงสร้าง ตรงตามหลักเกณฑ์ของ สัญญะวิ สายบัว (2560) โดยข้อมูลเชิงปริมาณนี้สรุปได้โดยเรียงลำดับความถี่แต่ละประเภทจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด พบว่าการปรับบทแปลในระดับคำที่พบมากที่สุดคือ การตัดคำหรือสำนวนทิ้งไปพบ 15 ครั้ง การใช้วลีหรือประโยคแทนคำพบ 6 ครั้ง การเติมตัวเชื่อมกลุ่มความคิดต่าง ๆ พบ 5 ครั้ง การใช้คำที่

อ้างอิงถึงความหมายที่กว้างขึ้นแทนคำที่อ้างอิงถึงสิ่งที่เฉพาะกว่าพบ 5 ครั้ง และการเติมคำอธิบายพบ 1 ครั้ง ในการปรับระดับโครงสร้างของภาษาระดับประโยคที่พบมากที่สุดคือ การปรับระเบียบวิธีเรียงคำในประโยคพบ 11 ครั้ง การเพิ่มและละคำในประโยคพบ 6 ครั้ง ระดับโครงสร้างคำพบ 5 ครั้ง การเปลี่ยนจากวลีเป็นประโยคประโยคเป็นวลีพบ 3 ครั้ง การปรับรูปประโยคปฏิเสธพบ 2 ครั้ง ระดับเสียงพบ 1 ครั้ง การปรับรูปกรรมตุวาทและกรรมวาจกและการปรับในโครงสร้างในระดับที่สูงกว่าประโยคพบ 0 ครั้ง โดยจะเห็นได้จากตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ความถี่ของการปรับบทแปลระดับคำ

การปรับบทแปลระดับคำ			
ลำดับที่	ประเภท	ประเด็นที่	ความถี่ (ครั้ง)
1	การตัดคำหรือสำนวนทิ้งไป	4, 6, 14, 19, 23, 26, 30, 34, 36, 39, 41, 48, 50, 54, 59	15
2	การใช้วลีหรือประโยคแทนคำ	16, 27, 33, 40, 43, 46	6
3	การเติมตัวเชื่อมระหว่างกลุ่มความคิดต่างๆ	13, 17, 35, 51, 38	5
4	การใช้คำที่อ้างอิงถึงความหมายที่กว้างขึ้นแทนคำที่อ้างอิงถึงสิ่งที่เฉพาะกว่า	5, 28, 31, 52, 56	5
5	การเติมคำอธิบาย	1	1

ตารางที่ 2 ความถี่ของการปรับบทแปลระดับโครงสร้าง

การปรับบทแปลระดับโครงสร้าง			
ลำดับที่	ประเภท	ประเด็นที่	ความถี่ (ครั้ง)
1	การปรับระเบียบวิธีเรียงคำในวลีหรือประโยค	7, 8, 20, 25, 29, 37, 42, 44, 47, 55, 5	11
2	การเพิ่มและละคำในประโยค	2, 11, 24, 32, 45, 49	6
3	ระดับโครงสร้างคำ	3, 9, 22, 38, 53	5
4	การเปลี่ยนจากวลีเป็นประโยคหรือประโยคเป็นวลี	1, 15, 18	3
5	การปรับรูปประโยคปฏิเสธ	12, 60	2
6	ระดับเสียง	21	1
7	การปรับรูปกรรมตุวาท และกรรมวาจก	-	0
8	การปรับในโครงสร้างในระดับที่สูงกว่าประโยค	-	0

5. การอภิปรายผล

จากการศึกษาพบว่า ประเภทของการปรับบทแปลในระดับคำที่พบมากที่สุดคือ การตัดคำหรือสำนวนทิ้งไป พบ 15 ประเด็น และความถี่รองลงมาคือ การใช้วลีหรือประโยคแทนคำ พบ 6 ประเด็น ระดับประโยคที่พบมากที่สุดคือ การปรับระเบียบวิธีเรียงคำในประโยคหรือวลี พบ 11 ประเด็น และถัดมาคือ การเพิ่มหรือละคำในประโยค พบ 6 ประเด็น ทั้งนี้ผู้ศึกษาได้อภิปรายผลการศึกษาโดยเรียงลำดับตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.1 การปรับระดับคำ

การปรับบทแปลระดับคำที่พบมากที่สุดคือประเภทการตัดคำหรือสำนวนทิ้งไป แบ่งออกได้เป็น 2 ประเด็น

1. คำซ้ำซ้อน ในบริบทเดียวกันที่ใช้คำซึ่งมีความหมายซ้ำ ๆ หรือการให้รายละเอียดที่มากเกินไป ผู้แปลจึงเลือกที่จะละหรือตัดโดยไม่แปลเพื่อให้ประโยคเกิดความกระชับโดยปราศจากการเสียอรรถรสในการอ่าน

2. คำหรือสำนวนนั้น ๆ ไม่ได้มีความหมายสำคัญใด ๆ ของต้นฉบับและหากตัดทิ้งไปก็ไม่กระทบกับความหมายโดยรวม

ดังตัวอย่าง

1	2	
ต้นฉบับ "...The house was still except for the faint, gasping cough of his old father..." (Buck, 1931: 1)		
2	1	
ฉบับแปล "...ในบ้านเงียบสงัด เว้นแต่เสียงไอเบา ๆ ของพ่อผู้ชราภาพของเขา..." (บั๊ก, 2549: 1)		
1	2	
ต้นฉบับ "... their slaves and goods, and then Wang Lung's eldest son and his wife and their servants and the slaves..." (Buck, 1931: 294)		
1	3	2
ฉบับแปล "...พร้อมด้วยคนใช้และข้าวของ และจึงลูกชายคนโต และเมียของเขากับบรรดาคคนใช้..." (บั๊ก, 2549: 313)		
1	2	
ต้นฉบับ "... And so he might have waited for many days, thinking of this and that, had not one early morning, the lad, his eldest son,..." (Buck, 1931: 223)		
2	1	
ฉบับแปล "...หวางหลุงอาจจะรออยู่ได้หลายวัน ตรีกรตรงถึงทางโน้นทางนี้ ถ้าหากว่าลูกชายคนโตของเขา..." (บั๊ก, 2549: 245)		

สำหรับประเด็นนี้คือเรื่อง การละคำซ้ำ โดยไม่แปลคำที่อยู่ในต้นฉบับเพราะเนื่องจากผู้แปลพิจารณาแล้วว่าคำ ๆ นั้นมีความหมายซ้ำซ้อนหากตัดออกก็ไม่ได้ทำให้เปลี่ยนแปลงความหมายของเนื้อหาหรือเสียอรรถรสของประโยค ซึ่งจะช่วยให้ประโยคมีความกระชับและน่าอ่านมากยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างแรกเช่น จากต้นฉบับมีการใช้คำว่า gasping แต่ในฉบับแปล ถูกละไว้เนื่องจากก่อนหน้านี้มีการแปลคำซึ่งคำว่า "faint" หมายความว่า (ไม่ได้ยินเสียงที่ชัดเจน) ให้ความหมายใกล้เคียงกับ "gasping" ที่มีหมายความว่า (พูดหรือหายใจลำบาก) จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องแปลความหมายซ้ำซ้อน ถัดมา มีการละคำโดยไม่แปลคำว่า "slaves" หมายความว่า (ทาส) เนื่องจากก่อนหน้านี้ได้มีการเอ่ย

ถึงแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องแปลเพิ่มอีก และตัวอย่างสุดท้ายคือคำว่า “the lad” หมายความว่า (เด็กผู้ชาย) มีความหมายใกล้เคียงกับกับ “the eldest son” ที่มีหมายความว่า (ลูกชายคนโต) ดังนั้นผู้จึงตัดถึงเพื่อให้ข้อความกระชับขึ้นสอดคล้องกับผลการศึกษาของ (สุควาดี สุขสุชีพ, 2544 อ้างถึงใน ภิญญา เล็กแจ่ม, 2557) การตัดคำหรือสำนวนทิ้งไปสามารถทำได้ เนื่องจากการแปลทุกคำให้ตรงกับต้นฉบับทั้งหมดนั้นไม่เกิดความจำเป็น ซึ่งหากมีการละหรือตัดคำจะทำให้ประโยคมีความสั้นกระชับไม่เยิ่นเย้อ ลดความซ้ำซ้อนของรูปประโยค และยังคงสาระใจความสำคัญของต้นฉบับได้อย่างสมบูรณ์อีกด้วย

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ “...At times it seized him like a frenzy so that he rushed out...” (Buck, 1931: 76)

ฉบับแปล “...จนถึงกับบางคราววิ่งพรวดพราดออกไปกลางลานอันว่างเปล่า...” (บั๊ก, 2549: 103)

ต้นฉบับ “... and picking up his pipe he fitted the tobacco into the bowl...” (Buck, 1931: 34)

ฉบับแปล “... หยิบกล่องยาขึ้นเอายาสูบใส่ลงไป...” (บั๊ก, 2549: 62-63)

ต้นฉบับ “... and scantily fed the uncle made muster to scratch about on his land...” (Buck, 1931: 59)

ถัดมาเป็นประเด็นด้านการตัดข้อความทิ้ง ซึ่งเห็นได้ว่าผู้แปลตัดข้อความ “it seized him like a frenzy” ซึ่งแปลตรงตัวว่า “มันส่งผลให้เขาเหมือนมีอาการที่รุนแรง” ผู้แปลได้วิเคราะห์แล้วว่าข้อความนี้เป็นคำที่สิ้นเปลืองจึงละโดยไม่แปล ถัดมาเป็นการตัดคำ “the bowl” ถูกตัดเนื่องจากให้รายละเอียดที่มากจนเกินไป ส่วนตัวอย่างสุดท้าย “and scantily fed the uncle made muster to scratch about on his land” ไม่ใช่สาระใจความสำคัญของต้นฉบับจึงถูกตัดออกจากการศึกษาที่พบว่าการตัดคำหรือสำนวนทิ้งในจำนวนความถี่สูงสุดนี้ ตรงตามข้อสรุปของ สัจฉวี สายบัว (2550, น. 69) ที่ว่า “คำ หรือสำนวนซึ่งมีความหมายอ้างอิงถึงสิ่งที่ไม่มีในภาษาฉบับแปล และไม่ใช่ว่าความหมายที่สำคัญนักของต้นฉบับอาจจะถูกละไม่ปรากฏในฉบับแปลได้ในกรณีเดียวกันคือ เมื่อการละคำหรือข้อความนั้นซึ่งแม้จะทำให้ความหมายต้องขาดไปบ้าง จะไม่ทำให้บรรยากาศเสียดสีและสาระสำคัญของต้นฉบับเสียไป”

ถัดมาเป็นการปรับระดับคำ การใช้วลีหรือประโยคแทนคำ ปัญหาของการไม่มีคำศัพท์ที่เทียบเคียงได้ เกิดจากหลากหลายปัจจัย ซึ่งสาเหตุหลักๆมาจากความแตกต่างทางภาษาอันมีที่มาจากวัฒนธรรม จึงทำให้การแปลนั้นไม่สามารถแปลคำศัพท์ของภาษาต้นฉบับได้อย่างสมบูรณ์ ผู้แปลจึงพิจารณาใช้วลีหรือประโยคเพื่ออธิบายให้สอดคล้องกับลักษณะความหมายของคำที่มีปัญหา เพื่อให้ผู้อ่านราบรื่นและเข้าใจง่ายขึ้น

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ	ฉบับแปล
uncombed (adj.) (Buck, 1931: 54)	ผมเผ้ารุงรัง (บ๊ัก, 2549: 86)
idle (adj.) (Buck, 1931: 294)	เกียจคร้านและเฉื่อยช้ากว่าเดิมมาก (บ๊ัก, 2549: 294)
slender (adj.) (Buck, 1931: 294)	ร่างอันสะโอดสะองอ่อนไหว (บ๊ัก, 2549: 199)

ผู้แปลได้ปรับบทแปลคำจากต้นฉบับ “uncombed” มีความหมายว่า “(ผม) ที่ไม่ได้หวี” เป็นภาษาฉบับแปลว่า “ผมเผ้ารุงรัง” เพื่อสื่อความให้ผู้อ่านเข้าใจถึงลักษณะของตัวละครในบริบทในเนื้อเรื่องนั้น ตัวอย่างถัดมาภาษาต้นฉบับคือคำว่า “idle” มีความหมายว่า “(คน) ที่ไม่ได้ทำงานหนัก” เป็นภาษาฉบับแปลว่า “เกียจคร้านและเฉื่อยช้ากว่าเดิมมาก” เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพเหตุการณ์ในเนื้อเรื่องได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น และ ตัวอย่างสุดท้าย “slender” มีความหมายว่า “บางหรือ รูปร่างผอมบางเป็นที่น่าสนใจ” เป็นภาษาแปลว่า “ร่างอันสะโอดสะองอ่อนไหว” เพื่อบ่งบอกอิทธิพลถึงลักษณะของรูปร่างของตัวละคร ความแตกต่างด้านวัฒนธรรมของภาษาต้นทางและปลายทางจึงทำให้เกิดปัญหาในเรื่องของการหาคำที่เทียบเคียง ผู้แปลจึงจำเป็นต้องอธิบายคำที่มีปัญหาแต่ต้องเปลี่ยนรูปแบบโครงสร้างภาษาเพื่อใช้ในการบ่งบอกลักษณะคำ ๆ นั้นก็ตาม เพื่อคงความธรรมชาติของภาษาฉบับแปล (Larson, 1998 :16, อ้างถึงใน รัชณีโรจน์ กุลธำรง, 2552 :140)

5.2 การปรับบทแปลระดับโครงสร้าง

ประเภทการปรับบทแปลระดับโครงสร้างที่พบมากที่สุด คือ การปรับระเบียบวิธีเรียงคำในวลีหรือประโยค เนื่องจากความแตกต่างกันตาม โครงสร้างหลักไวยากรณ์ของภาษาต้นฉบับและฉบับแปล ส่งผลให้เกิดความไม่สอดคล้องและไม่ได้ใจความ ผู้แปลจึงจำเป็นที่จะต้องเรียงเนื้อความให้เหมาะสมถูกต้องกับรูปแบบของภาษาในฉบับแปล จากการศึกษาที่พบอยู่ 2 ลักษณะสำคัญด้วยกัน 1. การสลับตำแหน่งประโยคและอนุประโยค 2. การสลับตำแหน่งนามวลีหลัก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ	ฉบับแปล
a stout elderly man (Buck, 1931: 247)	ชายอ้วนสูงอายุ (บ๊ัก, 2549: 269)
squares of red paper (Buck, 1931: 46)	กระดาษแดงรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส (บ๊ัก, 2549: 74)
four small loaves of bread (Buck, 1931: 93)	ขนมก้อนเล็ก ๆ มาสี่ก้อน (บ๊ัก, 2549: 119)

จากตัวอย่างเห็นได้ชัดถึงความแตกต่างของโครงสร้างภาษาต้นฉบับและฉบับแปลในเรื่องของนามวลีอย่างชัดเจน มีการสลับตำแหน่งกัน โดยต้นฉบับมักจะวางตำแหน่งส่วนขยายไว้หน้าคำนามหลักเพื่อขยายความ ซึ่งส่วนขยายนั้นอาจจะอยู่ในรูปของคำคุณศัพท์ คำนาม หรือ วลีขยายความ แต่โครงสร้างภาษาของฉบับภาษาแปลจะนำส่วนขยายไว้

ด้านหลังคำนามหลัก ดังตัวอย่างเช่น จากตัวอย่างภาษาต้นฉบับ “a stout elderly man” ซึ่งมีคุณศัพท์คือคำว่า “stout” หมายความว่า “ค่อนข้างอ้วน” (เป็นคำคุณศัพท์ประเภทขนาด) และ คำว่า “elderly” หมายความว่า “ผู้สูงอายุ” (เป็นคำคุณศัพท์ประเภทอายุ) ทำหน้าที่ขยายนามหลักโดยวางไว้หน้าคำว่า “man” ที่หมายความว่า “ผู้ชาย” แต่ในภาษาฉบับแปล ไม่สามารถแปลตรงตัวได้ เพราะในโครงสร้างภาษาไทยนั้นคำคุณศัพท์ต้องวางไว้หลังคำนามหลัก ผู้แปลจึงแปลว่า “ชายอ้วนสูงอายุคนหนึ่ง” “นามวลี คือ กลุ่มคำซึ่งมีคำนามเป็นส่วนประกอบสำคัญเรียกว่าหน่วยหลัก และมี ส่วนประกอบอื่น ๆ ขยายหน่วยหลักเรียกว่า หน่วยขยาย หน่วยขยายอาจเป็นคำหรือประโยค” (นวรรณ พันธุเมธา, 2559)

ตัวอย่าง

ต้นฉบับ “... Then the eldest son came in before the same day was half over,...” (Buck, 1931: 344)

ฉบับแปล “... ต่อจากนั้นไม่นานนักในคืนวันเดียวกันนั่นเอง ลูกชายใหญ่ของเขาก็ตูมา...” (บ๊ิก, 2549: 363)

ต้นฉบับ “... he remembered the cries of the starving at the gate of the great house once when he passed,...”

(Buck, 1931: 274-275)

ฉบับแปล “... เขายังจำได้ว่าเมื่อครั้งที่เขาเดินเข้าไปในเมืองนั้น มีคนจำนวนมากนั่งหิวท้องแห้งอยู่ริมประตูบ้าน
ฮวง...” (บ๊ิก, 2549: 295)

ต้นฉบับ “... speaking in his feeble voice if there was anything to be said,...” (Buck, 1931: 160)

ฉบับแปล “... ถ้ามีอะไรที่จะต้องพูด ก็พูดด้วยเสียงเล็ก ๆ...” (บ๊ิก, 2549: 184)

ลักษณะที่สองคือการสลับตำแหน่งของอนุประโยค ตัวอย่างที่ 1 และ 2 สัมพันธ์กับเรื่อง time clause โดย ตัวอย่างในต้นฉบับ ที่ 1 และ 2 มีคำว่า “before” และ “when” ซึ่งหลัง 2 คำนี้ เป็นประโยคย่อยที่จะทำหน้าที่เป็นประโยค ขยายความ (Time Clause) และทำหน้าที่เป็นกิริยาวิเศษณ์โดยไปขยายประโยคหลัก ซึ่งสลับกับฉบับแปลเพราะ เนื่องจากในฉบับแปล นำประโยคย่อยขึ้นต้นตามด้วยประโยคหลัก ซึ่งผู้แปลต้องการเน้นที่ช่วงเวลาของการเกิด เหตุการณ์นั้น ๆ เป็นสำคัญเพื่อให้ผู้อ่านได้ตั้งเข้าใจเรื่องเวลาและจินตนาการตาม ได้อย่างชัดเจน ทั้งนี้ทั้งสองประโยคมีความหมายไม่ต่างกัน แต่ขึ้นอยู่กับผู้แต่งและผู้แปลต้องการที่จะเน้นประโยคหลักหรือประโยคขยายขึ้นก่อน อีกทั้งยังเป็นรูปแบบประโยคที่ผู้อ่านมีความคุ้นเคยในภาษาฉบับแปลอีกด้วย การปรับบทแปลนี้สอดคล้องกับผลการศึกษา ของ (สุปนิดา เทียนเพ็ง, 2556) การเรียบเรียงประโยคใหม่เป็นผลดีต่อผู้อ่านเนื่องด้วยความแตกต่างของโครงสร้างภาษา การปรับบทแปลจะช่วยให้แปลออกมาเหมาะสมกับการใช้แปลอีกภาษาหนึ่ง เพื่อให้เป็นธรรมชาติและได้ภาษาที่ สละสลวย ทำให้ผู้อ่านไม่เกิดความสับสน

ยิ่งไปกว่านั้นยังพบการปรับระดับ โครงสร้าง ระดับประโยค ประเภทการเพิ่มและละคำในประโยค เป็น อันดับสอง ผู้แปลพิจารณาที่จะเลือกใช้ โดยไม่ขัดหลักไวยากรณ์ภาษาไทย เพื่อให้ภาษาฉบับแปลได้ข้อความที่ กระชับไม่ยืดเยื้อ อ่านแล้วชัดเจนเข้าใจง่ายได้อารมณ์เสมือนต้นฉบับ

ตารางที่ 3 จำแนกลักษณะการเพิ่มคำและละคำที่พบจากการวิเคราะห์

ข้อความต้นฉบับ	ข้อความฉบับแปล	การปรับบทแปล	
		การเพิ่มคำ	การละคำ
“...celery and lotus for his pond and great red radishes that are stewed with pork for a feast dish and small red fragrant beans...” (Buck, 1931: 138)	“...คือเมล็ดบัวสำหรับไว้ปลูกในสระ ผักที่สำหรับผัดกับเนื้อหมูในเวลากินเลี้ยง กับถั่วแดงเม็ดเล็กๆซึ่งมีกลิ่นหอม...” (บ๊ัก, 2549: 163)	เพิ่มคำนาม	
“...Well did Wang Lung know that if it had not been for his uncle's power...” (Buck, 1931: 295)	“...ถ้าหากไม่มีอิทธิพลของอา เขารู้ว่าถ้าอาไม่ได้อยู่ในบ้านนี้ด้วย...” (บ๊ัก, 2549: 295)		ละสรรพนามที่ใช้เป็นประธาน
“...and he did not call out Pear Blossom at first, but he waited and smoked his pipe...” (Buck, 1931: 344)	“...จึงมิได้เรียกหลิวสาวออกมาตั้งแต่แรก ได้แต่สูบยาสูบที่ท้าวอยู่...” (บ๊ัก, 2549: 363)		ละสรรพนามที่ใช้เป็นประธาน
At first, opening his eyes in the blackness of the curtains about his bed, he could not think why the dawn seemed different from any other. (Buck, 1931: 1)	ที่แรกเขาลืมตาขึ้นในความดำมืดของม่าน โดยรอบเตียงนอนไม่เข้าใจว่าเหตุใดรุ่งอรุณวันนี้จึงดูต่างจากวันอื่น ๆ (บ๊ัก, 2549: 1)		ละสรรพนามที่ใช้เป็นประธาน
Upon his plough and upon the ox's yoke and upon the two buckets in which he carried his fertiliser and his water, upon each of these he pasted a square. (Buck, 1931: 46)	เช่นที่คันไถที่เทียมวัวตลอดตลอดจนข้างถังไม้สองใบที่เขาใช้ใส่ปุ๋ยและตักน้ำด้วยใบละแผ่น (บ๊ัก, 2549: 74)		ละคุณศัพท์ที่ใช้ในการแสดงความเป็นเจ้าของ
“...With his two pieces of silver Wang Lung paid for a hundred miles of road and the officer who took his silver from him gave him back a handful of copper pence...” (Buck, 1931: 93)	“...ด้วยเหรียญเงินสองอันหวางหลงชำระเป็นค่าเดินทางไกลร้อยไมล์ และคนที่เก็บเงินของเขาไปทอนเหรียญทองแดงมาให้หนึ่งกำมือและด้วยเหรียญทองแดงนี้เพียงสองสามเหรียญ...” (บ๊ัก, 2549: 119)		ละสรรพนามที่ใช้เป็นกรรม

โดยทั่วไปแล้วเมื่อคำหายไป ผู้อ่านจะสามารถคาดได้จากบริบทโดยรอบ ๆ ซึ่งรู้ได้จากคำในประโยคอื่น ๆ โดยการละคำเกิดขึ้นได้ในกรณีที่ประธานของประโยคหน้ามีการกล่าวซ้ำกับประธานในประโยคหลังและในกรณีที่กรรมในประโยคหน้าซ้ำกับกรรมประโยคหลัง โดยหลักแล้วสามารถละได้ทั้งประธานและกรรม ซึ่งการละคำในประโยค

พบว่าส่วนมากผู้แปล ในวรรณกรรมเรื่องนี้ มีการละคำ ประชาน และ สรรพนาม มากที่สุด โดยรวมแล้วไม่จำเป็นต้องมีการละคำตลอดทั้งบริบท ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของเนื้อหาและสถานการณ์นั้น ๆ ด้วย

ตั้งตัวอย่าง

ต้นฉบับ "...he could think why the dawn seemed different from any other..." (Buck, 1931: 1)

ฉบับแปล "...ไม่เข้าใจว่าเหตุไฉนรุ่งอรุณวันนี้จึงดูต่างจากวันอื่น ๆ..." (ปัก, 2549: 1)

ประเภทการละคำในประโยค ดังต้นฉบับ "... he could not think..." และในฉบับแปลภาษา "... ไม่เข้าใจว่าเหตุใด..." ผู้แปลได้ละประธานของประโยคคือคำว่า "He" เอาไว้ เนื่องจากตามโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษจะไม่สามารถขาดประธานได้ หากขาดประธานของประโยคนั้นจะทำให้ผิดไวยากรณ์ แต่ในประโยคภาษาไทย สามารถละประธานได้โดยไม่ขัดกับหลักไวยากรณ์พื้นฐาน โดยในตัวอย่างนั้นมีการละประธาน (ในที่นี้หมายถึงตัวละครหวางหลุง) ซึ่งในตัวอย่างนี้ไม่ได้ทำให้ความหมายโดยรวมเกิดความสับสน ไม่ต่อเนื่อง เนื่องจากประโยคก่อนหน้านี้ได้มีการกล่าวถึง หวางหลุง ไว้ก่อนแล้ว ซึ่งในประเด็นดังกล่าวเป็นการละคำออกเพื่อให้ข้อความเกิดความกระชับและไม่เยิ่นเย้อ การเพิ่มหรือละคำในประโยคสามารถเทียบเคียงกับการแปลโดยอรรถรส (non-literal translation) คือการแปลที่ไม่ได้คงรูปแบบของต้นฉบับอย่างชัดเจน ผู้แปลสามารถเสกปรับเปลี่ยนขยายความ เติมคำ ตัดทอน หรือการเปลี่ยนรูปคำ หรือเนื้อความด้าน ไวยากรณ์ เพิ่มในฉบับแปลโดยการแปลประเภทนี้จะไม่คงรักษาความแม่นยำกับต้นฉบับมากนักมักจะใช้ร่วมกับการแปล อาทิเช่น การแปลนวนิยาย เรื่องสั้น หรือ นิทาน เป็นต้น (ดวงตา สุพน, 2541:14)

6. บทสรุป

จากการศึกษาครั้งนี้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาเกี่ยวกับประเภทการปรับบทแปลและกลวิธีการแปลวรรณกรรมเรื่อง "ทรัพย์ในดิน" ประพันธ์โดย เพิร์ล เอส. บัก (Pearl S. Buck) และ สงบ สวนศิริ (สันตสิริ) เป็นผู้แปล ซึ่งใช้หลักเกณฑ์การแปลของสัญฉวี สายบัว (2560) มาทำการวิเคราะห์ โดยผลสรุปที่ได้จากการศึกษาคือ ประเภทของการปรับบทแปลในระดับคำที่พบมากที่สุดคือ การตัดคำหรือสำนวนทิ้งไป พบ 15 ประเด็น และการปรับบทแปลในระดับคำที่พบน้อยที่สุดคือ การเติมคำอธิบายพบ 1 ประเด็น ส่วนประเภทการปรับโครงสร้างระดับประโยคที่พบมากที่สุดคือ การปรับระเบียบวิธีเรียงคำในประโยคหรือวลี พบ 11 ประเด็น และประเภทการปรับโครงสร้างระดับประโยคที่พบน้อยที่สุดคือ การปรับรูปกรรตุวาจกและกรรมวาจก และ การปรับในโครงสร้างในระดับที่สูงกว่าประโยคพบ 0 ประเด็น การแปลในวรรณกรรมเรื่อง "ทรัพย์ในดิน" ผู้แปลใช้กลวิธีการแปลทั้ง การแปลแบบตรงตัวเพื่อรักษารูปแบบโครงสร้างของต้นฉบับ และการแปลแบบเอาความ เนื้อหาโดยรวมผู้แปลเลือกที่จะใช้การแปลแบบเอาความตามความเหมาะสมของบริบทมากกว่า เนื่องจากวรรณกรรมเรื่องนี้เป็นวรรณกรรมทั่วไปที่ไม่ได้เจาะจงกลุ่มผู้อ่าน จึงเป็นเรื่องยากที่ทำการแปลแบบตรงตัว ซึ่งผู้แปลคำนึงถึงความสำคัญของผู้อ่านเป็นหลัก ผู้แปลจึงเลือกแปลเนื้อหาในการถ่ายทอดภาษาให้เป็นที่คุ้นเคยต่อผู้อ่าน ให้เป็นธรรมชาติ อ่านแล้วเข้าใจง่าย ได้อรรถรส สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมนั้น ๆ เพื่อให้เนื้อหามีความสนุกมากยิ่งขึ้นและทำให้ผู้อ่านเกิดความคล้อยตามไปด้วย การแปลแบบเอา

ความหรือการแปลอรรถรส (free translation) ซึ่งมักจะถูกใช้กับการแปล นิทาน เรื่องสั้น นวนิยาย เป็นต้นซึ่งเป็นการแปลที่ไม่ได้เน้นความถูกต้องของโครงสร้างมากนัก โดยสามารถละหรือโยกย้ายข้อความได้ (ดวงตา สุพล, 2541)

จากการศึกษาและวิเคราะห์กลวิธีการปรับบทแปลในเรื่อง “ทรัพย์ในดิน” ในครั้งนี้ ผู้ศึกษามีข้อเสนอให้มีการปรับบทแปลในผลงานแปลอื่น ๆ ของ Pearl S. Buck ที่แปลโดย สงบ สวนศิริ (สันตสิริ) เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับวิเคราะห์หาข้อแตกต่างของกลวิธีการแปลที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น ทำการวิเคราะห์ในวรรณกรรมเรื่องเดิมแต่ใช้ทฤษฎีการปรับบทแปลประเภทอื่น ๆ ที่นอกเหนือจาก สัจฉวี สายบัว และการศึกษาผลงานแปลด้านอื่น ๆ ที่ไม่ใช่งานแปลวรรณกรรม เพื่อศึกษาลักษณะความแตกต่างระหว่างการปรับบทแปลด้านวรรณกรรมและ การปรับบทแปลด้านอื่น ๆ

7. กิตติกรรมประกาศ

รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความอนุเคราะห์จาก ดร.นครเทพ ทิพย์สุภราชภูรี อาจารย์ที่ปรึกษาซึ่งกรุณาชี้แนะแนวทาง และให้ความรู้ที่เป็นประโยชน์โดยตลอด รวมทั้งคณาจารย์คณะศิลปศาสตร์ ภาควิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยรังสิต ที่ได้ถ่ายทอดวิชาความรู้อันมีค่าให้ อีกทั้งบิดา มารดา และครอบครัวของข้าพเจ้า ที่เป็นกำลังใจให้ด้วยดีเสมอมา ผู้ศึกษาขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

8. เอกสารอ้างอิง

- ดวงตา สุพล. (2541). *ทฤษฎีและกลวิธีการแปล* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นวรรณ พันธุมเสมา. (2559). *ไวยากรณ์ไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บัก, เฟิร์ด เอส. (2549). *ทรัพย์ในดิน*. แปลโดย สงบ สันตสิริ. กรุงเทพฯ: พิมพ์คำสำนักพิมพ์.
- รัชนิ โรจน์ กุลธำรง. (2552). *ความรู้ความเข้าใจเรื่องภาษาเพื่อการแปล: จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภิญญา เล็กแจ่ม, นครเทพ ทิพย์สุภราชภูรี. (2557). การศึกษาเชิงวิเคราะห์การปรับบทแปลและกลวิธีการแปลเรื่องสั้น “เสียแล้วเสียไป” (รายงานการประชุมวิชา, คณะนวัตกรรมสังคม, มหาวิทยาลัยรังสิต, ปทุมธานี).
- สัจฉวี สายบัว. (2560). *หลักการแปล* (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุปนิดา เทียนเพ็ง. (2555). การศึกษาเชิงวิเคราะห์ การปรับบทแปลและกลวิธีการแปลวรรณกรรมเยาวชน เรื่อง “เด็กหญิงนี้ก็อวย” และ “นกไนติงเกล” ใน *รายงานการประชุมวิชาการมหาวิทยาลัยรังสิต ประจำปี 2556 (RSU Research Conference 2013)*, 544-550.
- Peal S. Buck. (1931). *The good earth*. UK. Merhuen & Co.